

[Ib Christensen]

fredelig udvikling med hårde nedskæringer på en lang række produkter, som de fattige lande eksporterer til EF. Ifølge dagspressen fremgår det af en GATT-rapport, at man nu er bragt i den situation, at de fattige lande på grund af EFs og de andre vestlige landes handelsrestriktioner ikke engang har råd til at købe mad til deres sultende masser. Enhver kan jo se eller burde kunne se de sikkerhedspolitiske aspekter i en så snæversynet, så kortsynet handelspolitik.

Jeg synes, det må give anledning til eftertanke hos regeringens partier, ikke mindst det største af dem, men da også partiet venstre, at hr. Jørgen Junior på fremskridtspartiets vegne for 90 pct.s vedkommende kunne give tilslutning til udenrigsministerens redegørelse. At fremskridtspartiet samtidig prøver at fremstå som et EF-kritisk parti, skønt det i høj grad prægede udenrigsministerens tale, at der vedrørende EF sandelig ingen kritik var at fremføre, tværtimod, nævner jeg kun parentetisk.

Jeg nævnte før spørgsmålet om det valutariske samarbejde, hvor man nu forbereder en ny runde. Det farlige ved dette valutariske samarbejde er naturligvis, at man kan ikke have en fælles valutapolitik og en fælles valuta, hvis man ikke har en fælles økonomisk politik. Det betyder overordnede beslutninger vedrørende finanspolitik, pengepolitik, kreditpolitik og sågar indkomstpolitik, og man har jo også startet på såkaldte treparts-konferencer inden for EF.

Det farlige for os i dette er naturligvis, at vi derved mister selvbestemmelsesret med hensyn til vores økonomiske politik, vores fordelingspolitik, vores beskæftigelsespolitik osv., og det er særlig farligt netop for os, for med den enorme afhængighed, vi er i som et af de lande i verden, der har den største udenrigshandel pr. indbygger, er det overordentlig vigtigt for os, at vi bevarer flest muligt selvstændige økonomiske styringsmuligheder. Det er dem, man nu, den ene efter den andet, skipper og overlader til EF, med de konsekvenser som bl. a. vil kunne aflæses på beskæftigelsesstatistikken.

Spørgsmålet om Europa-Parlamentet har været inde i billedet, og ministeren kom også ind på det i sin redegørelse. Jeg vil i den forbindelse gerne henvise til en kronik, som landbrugsminister Niels Anker Kofoed skrev den 2. september 1978 i Berlingske Tidende.

Der gik landbrugsministeren ind for, at Europa-Parlamentet skulle have øgede beføjelser, og nævnte, at dette kunne lade sig gøre uden anvendelse af grundlovens § 20, at det kunne ske på det uformelle plan, og at det kunne ske ved traktatændringer, der ikke forudsatte $\frac{2}{3}$ flertal eller efterfølgende folkeafstemning.

Jeg har været meget betænkelig over for dette og har stillet statsministeren det spørgsmål, om statsministeren og regeringen var enig med landbrugsministeren i, at der kunne ske en sådan udvidelse af Europa-Parlamentets beføjelser. Vi bliver nødt til at tage hul på denne debat om Europa-Parlamentets beføjelser, for hele meningen med at gøre Parlamentet direkte valgt er naturligvis, at det skal have større magt, ikke bare umiddelbart politisk i og med at have et valggrundlag på 150 mill. mennesker – eller hvor mange der nu stemmer – men naturligvis også i og med, som det fremgår af talrige erklæringer fra EF-partiernes side, at dette Parlament sandelig skal have udvidede beføjelser; man kan da ikke have et sådant direkte valgt parlament, der kun har de begrænsede rådgivende funktioner, som Europa-Parlamentet har ifølge Romtraktaten. Så er det trist at konstatere, at statsministeren i sit svar til mig erklærer (folketingets forhandlinger, sp. 767):

»Traktatændringer, som forøger Europa-Parlamentets beføjelser ved en omfordeling af beføjelser mellem EFs institutioner, indebærer derimod ikke i sig selv overladelse af yderligere beføjelser fra danske myndigheder til EF-institutioner.«

Det vil med andre ord sige beføjelser, vi i henhold til Romtraktaten m. v. har overladt til EF, og dem bliver der jo flere og flere af, idet man fortolker ikke mindst artikel 235 meget vidt, langt videre end den kan bære. Det betyder reelt, at hvis Europa-Parlamentet skulle få væsentligt øgede beføjelser, vil man ikke acceptere, at sager, som i forvejen er overladt til EF, skulle gennemgå den grundlovmæssige procedure med $\frac{2}{3}$ flertal eller almindeligt flertal efterfulgt af en folkeafstemning, der ikke afkræfter. Det er meget betænkeligt, og derved er der sket et skred i forhold til den tidligere regering, hvor den daværende handelsminister, hr. Ivar Nørsgaard, erklærede, at varetøret, altså Luxem-